

Deti

Starší Neil L. Andersen
Kvórum dvanástich apoštolov

Vydávam svedectvo o veľkom požehnaní detí a o šťastí, ktoré nám prinášajú v tomto živote i vo večnosti.

Keď sa dívame do detských očí, vidíme blízneho, syna či dcéru Božie, ktoré stáli pri nás v predsmrteľnom živote.

Pre manžela a manželku je najväčším požehnaním to, keď sú schopní priviesť na svet deti a poskytnúť tak týmto duchovným deťom Božím smrteľné telá. Veríme v rodiny a veríme v deti.

Keď sa rodičom narodí dieťa, je to vyplnenie časti plánu Nebeského Otca privádzať deti na svet. Pán povedal, že toto je Jeho dielo a Jeho sláva – uskutočniť nesmrteľnosť a večný život človeka.¹ Pred nesmrteľnosťou musí byť smrteľnosť.

Rodina je ustanovená Bohom. Rodiny sú ústredným bodom plánu nášho Nebeského Otca tu na zemi i na večnosti. Potom, ako Adam a Eva uzavreli manželstvo v písmach čítame: „Potom ich Boh požehnal a riekol im: Plod'te a množte sa a naplňte zem.“² Proroci a apoštoli v našej dobe prehlásili: „Prvé prikázanie, ktoré Boh dal Adamovi a Eve sa týkalo ich možnosti byť rodičmi ako manžel a manželka. Prehlasujeme, že prikázanie, ktoré Boh dal Svojim deťom, aby sa rozmnožovali a naplnili zem, je stále v platnosti.“³

Toto prikázanie nie je v Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní opomenuté alebo zabudnuté.⁴ Vyjadrujeme hlbokú vďačnosť za obrovskú vieru, ktorú preukazujú manželia a manželky (najmä naše manželky), keď sú ochotní mať deti. Kedy mať deti a koľko ich mať sú osobné rozhodnutia, ktoré sú učené medzi manželom, manželkou a Pánom. Sú to posvätné rozhodnutia – rozhodnutia, ktoré majú byť učené s úprimnou modlitbou a konané s veľkou vierou.

Pred rokmi sa so mnou Starší James O. Mason podelil o tento príbeh: „Narodenie nášho šiesteho dieťaťa bolo nezabudnuteľným zážitkom. Keď som tesne po jej narodení hľadel na túto prekrásnu, novú dcérku ležiacu v detskej izbe, zreteľne som počul hlas, ktorý hovoril: ‚Ešte tam je jedno a bude to chlapec.‘ Pochabo som sa ponáhlal späť do izby mojej úplne vyčerpanej manželky a povedal jej túto úžasnú novinu. Načasovanie z mojej strany bolo absolútne nevhodné.“⁵ Rok po roku Masonovci očakávali príchod svojho siedmeho dieťaťa. Prešli tri roky, štyri, päť, šesť, sedem. Nakoniec, po ôsmich rokoch, sa im narodilo siedme dieťa – chlapček.

Prezident Thomas S. Monson tento rok v apríli vyhlásil:

„Kým kedysi boli cirkevné normy a spoločenské normy z väčšej časti zhodné, teraz je medzi nimi veľká priepasť, a stále sa rozširuje. ...

Spasiteľ ľudstva opísal sám seba ako vo svete, ale nie zo sveta. Aj my môžeme byť vo svete, ale nie zo sveta, ak odmietame falošné idey a falošné učenia a zostávame verní tomu, čo nám Boh prikázal.“⁶

Mnohé hlasy v dnešnom svete bagatelizujú to, že je dôležité mať deti alebo odporúčajú, aby to rodina odložila na neskôr či obmedzila ich počet. Nedávno ma moje dcéry upozornili na blog, ktorý píše kresťanská mama piatich detí (nie z našej Cirkvi). Poznomenala: „Tým, že vyrastám v tejto kultúre, je pre mňa veľmi ťažké získať biblickú perspektívu materstva. ... Postavenie detí je podhodnotené. Deti sú na nižšom stupni, než cestovanie po svete. Sú na nižšom stupni, než ísť večer von vo svojom voľnom čase. Sú na nižšom stupni, než trápenie svojho tela v posilňovni. Sú na nižšom stupni než akákoľvek práca, ktorú máte alebo o ktorej dúfate, že ju získate.“ Potom dodala: „Materstvo nie je koníček, je to povolanie. Nezbierate deti, pretože ste zistili, že sú rozkošnejšie než známky. Nie sú ničím, čo máte robiť, ak sa vám to zmestí do vášho programu. Sú tým, na čo vám Boh poskytol čas.“⁷

Mať malé deti nie je ľahké. Veľa dní je ťažkých. Mladá matka nastupovala do autobusu so siedmimi deťmi. Vodič autobusu sa spýtal: „Tie sú všetky vaše, madam? Alebo idete na piknik?“ „Všetky sú moje,“ odpovedala. „A nie je to žiaden piknik!“⁸ Keď sa svet neustále pýta: „Tie sú všetky vaše?“, ďakujeme vám za to, že v Cirkvi vytvárate útočisko pre rodiny, kde máme v úcte rodiny a pomáhame matkám s deťmi.

Vy, spravodliví otcovia, neexistujú dostatočné slová na to, aby vyjadrili vďaku a lásku, ktorú cítite ku svojej žene, kvôli jej nezmerateľnému daru, že privádza na svet vaše deti a stará sa o ne.

Starší Mason mal len niekoľko týždňov pred svojou svadbou odlišnú skúsenosť, ktorá mu pomohla, aby dal na prvé miesto zodpovednosti za svoju rodinu. Povedal: „Spolu s Máriou sme si logicky zdôvodnili, že aby som ja mohol študovať medicínu, musí ona zostať pracovať. Hoci to nebolo práve to, čo sme chceli robiť, deti museli počkať na neskôr. [Keď som si v dome svojich rodičov prezeral cirkevný časopis], zbadal som článok od Staršieho Spencera W. Kimballa, vtedy člena Kvóra Dvanástich, [ktorý upozorňoval] na zodpovednosti spojené s manželstvom. Podľa Staršieho Kimballa jednou z posvätných zodpovedností bolo množiť sa a naplniť zem. Dom mojich rodičov bol [blízko] cirkevnej administratívnej budovy. Okamžite som odkráčal do tej budovy a pol hodiny po tom, ako som si prečítal jeho článok, som sedel za stolom oproti Staršiemu Spencerovi W. Kimballovi. (Dnes by to nebolo také ľahké.) Vysvetlil som mu, že sa chcem stať lekárom. Nedalo sa robiť nič iné, len odložiť deti na neskôr. Starší Kimball pozorne počúval a potom tichým hlasom odpovedal: „Brat Mason, chcel by Pán, aby ste porušili jedno z jeho dôležitých prikázaní kvôli tomu, že sa chcete stať lekárom? S Pánovou pomocou môžete mať rodinu a aj sa stať lekárom. Kde je vaša viera?““

Starší Mason pokračoval: „Naše prvé dieťa sa narodilo do roka. Ja i Mária sme ťažko pracovali a Pán otvoril okná nebies.“ Masonovci boli požehnaní dvomi ďalšími deťmi ešte predtým ako o štyri roky neskôr spromoval na lekárskej fakulte.⁹

Na celom svete je dnes ekonomická nestabilita a finančná neistota. Prezident Thomas S. Monson povedal na aprílovej generálnej konferencii: „Ak máte obavy o to, či finančne zabezpečíte manželku a rodinu, chcem vás uistiť, že to nie je žiadna hanba, ak pár žije skromne a šetrí. Spravidla v týchto ťažkých časoch, keď sa učíte obetovať a činiť neľahké rozhodnutia, vtedy sa zblížujete a rastiete.“¹⁰

Prenikavá otázka Staršieho Kimballa: „Kde je vaša viera?“ obracia našu pozornosť na sväté písmo.

Nebolo to v záhrade Éden, kde Adam a Eva priviedli na svet svoje prvé dieťa. Keď Adam a [Eva] opustili záhradu, začali obrábať zem. ... Adam a Eva mali synov a dcéry a [konajúc vo viere] začali sa množiť a naplnili zem.¹¹

Nebolo to v ich dome v Jeruzaleme, plnom zlata, striebra a drahocenných vecí, kde Lehi a Sariah, konajúc vo viere, priviedli na svet svojich synov Jákoba a Jozefa. Bolo to v pustatine. Lehi hovoril o svojom synovi Jákovovi ako o prvorodenom v dňoch jeho súženia v pustatine.¹² Lehi povedal, že Jozef sa narodil v pustatine [ich] strastí; jeho matka ho porodila v dňoch [jej] najväčšieho smútku.¹³

V knihe Exodus sa muž a žena zosobášili, a konajúc vo viere, narodil sa im chlapec. Na svoje vstupné dvere si nedali žiadne oznámenie o jeho narodení. Ukryli ho, lebo faraón vydal pokyny, že každého novorodeného izraelitského chlapca majú „[hodiť] do Nílu“.¹⁴ Zvyšok príbehu poznáte: bábätko bolo s láskou uložené do malej lodičky vyrobenej z trstia, vložené do rieky, pozorované svojou sestrou, nájdené faraónovou dcérou a vychovávané svojou vlastnou mamou ako svojou dojkou. Chlapca vrátili faraónovej dcére, ktorá si ho osvojila ako svojho syna a nazvala ho Mojžiš.

V najmilovanejšom príbehu narodenia nebolo žiadnej ozdobenej detskej izby či značkovej detskej postieľky – iba jasičky pre Spasiteľa sveta.

V „časoch najlepších a ... v časoch najhorších“¹⁵, praví Boží Svätí, konajúc vo viere, nikdy nezabudli, nezavrhlí či nezanedbali „prikázanie, ktoré Boh dal Svojim deťom, aby sa rozmnožovali a naplnili zem“¹⁶. Kráčame vpred vo viere, a rozhodnutie, koľko detí mať a kedy ich mať je opäť medzi manželom, manželkou a Pánom. Nemáme sa v tejto veci súdiť.

Privádzanie detí na svet je citlivou záležitosťou, ktorá môže byť veľmi bolestivou pre spravodlivú ženu, ktoré nemá príležitosť vydať sa a mať rodinu. Vám, vznešené ženy, náš Nebeský Otec pozná vaše modlitby a túžby. Akí vďační sme za váš pozoruhodný vplyv, ktorý zahŕňa to, že sa s milujúcou náručou načahujete za deťmi, ktoré potrebujú vašu vieru a silu.

Privádzanie detí na svet môže byť tiež srdcervúcou témou pre spravodlivé páry, ktoré uzatvorili manželstvo a zistili, že nie sú schopní mať deti, ktoré tak túžobne očakávali alebo pre manžela a manželku, ktorí si plánovali veľkú rodinu, ale sú požehnaní len malou.

Nie vždy môžeme vysvetliť tieto ťažkosti v našej smrteľnosti. Niekedy sa život zdá veľmi nespravodlivý – najmä, keď je našim najväčším práním činiť presne to, čo Pán prikázal. Ako Pánov služobník vás uistujem, že tento prísľub je pevný: „Verní členovia, ktorým okolnosti neumožňujú, aby obdržali požehnanie večného manželstva a rodičovstva v tomto živote, obdržia všetky zaslúbené požehnanie vo večnosti, [ak] zachovávajú zmluvy, ktoré uzatvorili s Bohom.“¹⁷

Prezident J. Scott Dorius z misie Peru Lima West mi porozprával ich príbeh. Povedal: „Becky a ja sme boli manželmi 25 rokov a nemali sme možnosť mať deti či si ich [adoptovať]. Niekoľkokrát sme sa s'ahovali. Zoznamovanie sa so susedmi v každom novom prostredí bolo nepríjemné a niekedy bolestivé. Členovia zboru sa čudovali, prečo [nemáme] deti. Neboli jediní, kto sa čudoval.

Keď som bol povolaný za biskupa, členovia zboru vyjadrili obavy že nemám žiadnu skúsenosť s deťmi a tínedžermi. Poďakoval som sa im za vyjadrenie podpory a požiadal som ich, aby mi umožnili trénovať moje zručnosti potrebné na výchovu detí na ich deťoch. S láskou mi vyšli v ústrety.

Čakali sme, získavali sme nadhľad a učili sme sa trezlivosti. Po 25 rokoch manželstva vstúpilo do nášho života zázračné dieťa. Adoptovali sme dvojročnú Nicol, a potom práve narodeného Nikolaia. Neznámi ľudia nás teraz chvália, aké máme krásne vnúčatá. Smejeme sa a hovoríme: „To sú naše deti. Žijeme náš život pospiatky.“¹⁸

Bratia a sestry, nesúďme jeden druhého v tejto posvätej a osobnej zodpovednosti.

„Potom [Ježiš] vzal dieťa ... objal ho a povedal ...

Kto by prijal jedno z takýchto detí v mojom mene, mňa prijíma; a kto by mňa prijal, ... prijíma ... Toho, kto ma poslal.“¹⁹ Aké úžasné požehnanie máme, keď prijímame do svojich domov synov a dcéry Božie.

Nech s pokorou a modlitbou usilujeme o porozumenie Božích prikázaní a uznávame ich, nech úctivo počúvame hlas Jeho Svätého Ducha.

Rodiny sú ústredným bodom Božieho večného plánu. Vydávam svedectvo o veľkom požehnaní detí a o šťastí, ktoré nám prinášajú v tomto živote i vo večnosti, v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky:

1. Pozri Mojžiš 1:39.
2. Genesis 1:28.
3. „Rodina: Prehlásenie svetu“, november 2010, 35602.
4. Podľa prieskumu americkej spoločnosti, ktorý vykonala kancelária sčítania ľudu Spojených štátov, „Utah má stále najvyšší počet členov domácnosti, najvyššiu pôrodnosť, najnižší priemerný vek, najnižší vek, v ktorom sa uzatvára manželstvo a najviac matiek, ktoré zostávajú s deťmi doma“ („Who Are Utahns? Survey Shows We're Highest, Lowest, Youngest“, Salt Lake Tribune, 22. septembra 2011, A1, A8).
5. E-mail od Staršieho Jamesa O. Masona, 25. júna 2011.
6. Thomas S. Monson, „Kiež máte odvahu“, Generálna konferencia apríl 2011, 81, 82.
7. Rachel Jankovicová, „Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)“, 14. júla 2011, desiringgod.org.
8. Pozri „Jokes and Funny Stories about Children“, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-mail od Staršieho Jamesa O. Masona, 29. júna 2011.
10. Thomas S. Monson, „Kiež máte odvahu“, Generálna konferencia apríl 2011, 82.
11. Pozri Mojžiš 5:1 – 2.
12. Pozri 2. Nefi 2:1.
13. Pozri 2. Nefi 3:1.
14. Exodus 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. Pozri *Liahona*, november 2010, 129.
17. Pozri *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.3.

18. E-mail od prezidenta J. Scotta Doriusa, 28. augusta 2011.
19. Marek 9:36 – 37.